

ADVENTNI KOLEDAR 2024

S Frančiškom postavljamo jaslice

*Spoštovani,
Zgodba tega Adventnega koledarja je povezana s plakatom in objavami na spletni strani Misijonskega središča Slovenije. Na spletni strani so za vsak dan na voljo tudi zvočni posnetki za poslušanje zgodbe. Plakati z nalogami za vsak dan so na voljo v vaši župniji ali v Misijonskem središču Slovenije. Darove za otroke v misijonih lahko zbirate v nabiralnik (ob plakatu) in oddate v v Misijonsko središče Slovenije.
Želimo prijetno branje in poslušanje!*

UVOD

Dragi otroci in starši!

Severno od Rima, tri dni hoda, leži majhen kraj Greccio (izgovorjava: Grečo). Nihče ne bi poznal te nepomembne vasice, če ne bi sveti Frančišek imel rad tega kraja, kjer je nekaj časa preživel s svojimi brati. Lani smo obhajali 800 let, odkar je Frančišek za božič tam postavil prve jaslice. To so bile žive jaslice, ki so jih pripravili prebivalci tega kraja s svojimi živalmi in predmeti. V zgodbi Adventnega koledarja bomo spremljali viteza Janeza, ki je zbral ljudi, da so pomagali. Pri tem pa je doživel veliko zanimivih prigod in zapletov.

Po Frančiškovem vzoru so potem ljudje tudi po domovih začeli postavljati jaslice. Iz obletnice postavitve prvih jaslic se je z nekaj domišljije oblikovala letošnja zgodba Adventnega koledarja. Ni napisana po zgodovinskih podatkih, vendar je v njej globoka verska resnica: naš Bog je sprejel uboštvo ljudi in je kot majhen otrok prišel na svet.

Dragi otroci, v župniji ste prejeli plakate, na katerih je za vsak dan adventa ena naloga. Vsak dan, ko boste opravili nalogo, pobarvajte zvezdico na plakatu. Na njem je tudi QR koda, ki vas popelje na spletno stran, kjer bo vsak dan objavljena nova zgodba o prvih jaslicah v Grecciu. Lepo je, če si boste s starši, brati in sesticami vzeli vsak dan v adventu nekaj časa, skupaj prebrali ali poslušali zgodbo, premislili o nalogi in jo tudi skupaj izpolnili. Tako se boste kot družina najlepše pripravili na božič in tudi v vašem domu se bo na sveti večer rodil Jezus.

Zraven plakata ste dobili majhen nabiralnik. V njega boste skozi cel adventni čas lahko zbirali svoje darove za otroke v misijonih. Darove boste za božič oddali v župniji, pri verouku ali v Misijonsko središče Slovenije. Tudi to je dobro delo, s katerim boste naredili veliko lepega za svoje vrstnike v misijonih, ki nimajo toliko možnosti kot vi. Hvala vam za vaš dar!

Želimo vam lep adventni čas v druženju s sv. Frančiškom in viteзом Janezom!

PRVA ADVENTNA NEDELJA – 1. 12.

Kot u Betlehemu

V začetku decembra 1223 se suh mož, sveti Frančišek, prebija skozi gosto meglo. Usmeri se proti strmi skali nad vasico Greccio. Njegov cilj so celice samostana njegovih bratov. Njihove kočice štrlijo iz skalovja kot ptičja gnezda. Obdane so s prepletenim vejevjem. Uboga slamnata streha jih brani pred vetrom in slabim vremenom. V teh zatočiščih živijo in molijo. Manjšim bratom služijo kot samostan.

Redovni ustanovitelj zdaj stoji med temi domovanji. »Mir z vami!« zakliče svojim bratom. Svetnika kmalu obdajo sobratje. »Mir s tabo!« odgovorijo in ga prisrčno objamejo. »Zakaj si prišel k nam?« ga vprašajo. »Kaj te je pripeljalo sem v tem ledeno mrzlem času?« vrtajo dalje.

»Saj veste, moji bratje: bil sem v Sveti deželi. Stal sem v votlini, v kateri je bil rojen naš Gospod Jezus. Ta kraj tukaj je zelo podoben hlevu v Betlehemu. Letos bomo tukaj, v tej votlini, obhajali božič. Skupaj bomo doživeli, kaj se je takrat zgodilo. Začutili bomo uboštvo, v katerem se je rodilo betlehemsko dete. V hlevu, ki ni boljši od vaših koč, se je rodil kralj sveta.«

Pri teh besedah svetniku žarijo oči.

NALOGA: Premisli, koga lahko povabiš, da bi se s teboj pripravljaj na božič. Vsak dan preberite ali poslušajte zgodbo za tisti dan in si izmenjajte, kako ste izpolnili nalogo.

PONEDELJEK – 2. 12.

Dobrodušni vitez

Na pobočju pod skalo živijo prebivalci Greccia. Njihove hišice so prav tako preproste kot koče bratov. V njih živijo kmetje in delavci. Vse, kar potrebujejo za življenje, pridelajo sami. Če je katero leto žetev bolj uboga, morajo pozimi varčevati. Najžlahtnejši prebivalec malega kraja je vitez Janez, ki ga s Frančiškom veže posebno prijateljstvo. »Dobro nam gre,« pravijo prebivalci, če jih kdo vpraša. »Naš vitez ima dobro srce,« menijo drugi. »Ko so naše zaloge pri kraju, zima pa še kar traja, on odpre žitnice svoje gosposke hiše. Z vsemi deli, dokler ni tudi sam tako ubog kot mi,« pripovedujejo nekateri. Zato se njegova imenitna zidana hiša ne razlikuje dosti od bivališč kmetov in rokodelcev.

»Frančišek je spet tu, Frančišek je pri svojih bratih v Grecciu!« plane hlapec Vencelj v dnevno sobo gospoda Janeza. Kako zelo je Janez pogrešal Frančiška! Veseli se že dolgih in lepih pogovorov s svojim prijateljem, kateremu želi vse dobro. Takoj pripravi nekaj debelih volnenih odev, tople plašče, meso, kruh in sir. Zraven doda še nekaj usnjenih mehov z vinom. S temi dragocenimi darovi natovori svojega oslička in pelje tovarno živinče gor po poti k bratom.

NALOGA: Sestavi svoj misijonski nabiralnik, podpiši ga in v adventnem času večkrat daruj prispevek za otroke v misijonih.

TOREK, SVETI FRANČIŠEK KSAVERIJ – 3. 12.

Bog je postal majhen

»Iaa, iaa!« se sliši osličkovo stokanje, ko s svojim gospodarjem prispeta v skupnost bratov. Frančišek in Janez se objameta in se veselita ponovnega srečanja. Po pozdravu Frančišek pripoveduje svojemu prijatelju:

»V Sveti deželi v Betlehemu sem obiskal kraj Jezusovega rojstva. Tam sem odkril skrivnost Božjega uboštva. Želim si, da tu v Grecciu praznujemo božič. Da vsi v srcu spoznamo, kako majhen je postal Bog. Pri otroku sta bila vol in osel, ležal je v slamnati postelji. Pastirji so prvi pokleknili pred Božjim Sinom. Naj to vidimo z lastnimi očmi. K temu dogodku naj pridejo tudi vsi ljudje iz okolice in začutijo majhnost Boga.«

»Frančišek, tvoja ideja mi je zelo všeč,« odgovori Janez. »A kako naj to storim? Kaj mi bodo rekli ljudje v Grecciu, če jim povem o tvoji želji?«

»Moj prijatelj,« odgovori svetnik, »moji bratje in jaz smo od Boga prejeli toliko bogatih darov. Ne potrebujemo niti volnenih odev niti toplih plaščev niti šunke, ne polnih mehov vina ne sira. Vse to zamenjaj za nekaj sena in jasli za krmo. Izposodi si vola in spet pripelji svojega oslička k nam. Vse, ki ti bodo križali pot, povabi zraven. Vse pričakujemo z veseljem,« mu odgovori Frančišek.

NALOGA: Izberi si eno dobro delo za današnji dan. Na primer, da na prvo besedo narediš, kar ti starši naročijo.

SREDA, SVETA BARBARA – 4. 12.

Dobra menjava

Janez odpelje svojega polno obloženega oslička nazaj v vas. Na tržnici nekateri kmetje in obrtniki ravno ponujajo svoje izdelke.

Mizar Sebastjan je razložil svoje stvari: otroške igrače, žlice, vilice in skledje ležijo na prodajnem pultu. Na njegovem vozu so naložene skrinje, stoli in zibelke. »Koliko stane korito za krmo?« vpraša Janez. »Za vašo mlado ženo imam okrašeno skrinjo za obleke. Če imate malega otroka, potem ga bo v sen zazibala zibel iz moje rokodelske umetnosti,« mu odgovori mizar. Janez zmaje z glavo. »Dam vam volneno odejo in debel zimski plašč za krmno korito,« poizkusi Janez še enkrat.

»Tako preprostih stvari, kot je krmno korito, ne izdelujem,« odgovori mizar. »Jaz sem umetnik!«

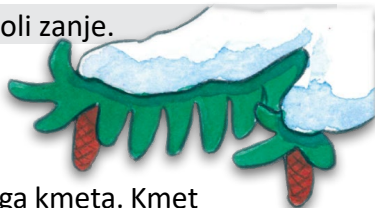
»Mhm,« reče Janez. »Ali lahko potem kupim nekaj desk?« previdno vpraša. »Ja, te pa lahko dobite.« Malo pobrska po svojem vozu. Potem privleče na plan tri zvite deske. »Te vam podarim. Tako so krive, da iz njih ne morete narediti nič dobrega. Z nekaj žebli bo iz tega nastalo svinjsko korito,« mu odgovori Sebastjan. »To korito ne bo za prašiče. To bo za kralja sveta,« odgovori Janez. »Pred enim mesecem je grof iz Perugie naročil umetelno mizo. Da bo namesto za praznično mizo sedel za krmno korito, to pa prvič slišim,« odgovori mizar posmehljivo.

A kaj naj bi Janez odgovoril? Zahvali se in gre naprej svojo pot.

NALOGA: Pomisli na ljudi, ki so v stiski, in zmolji zanje.

ČETRTEK – 5. 12.

Nekaj kovancev

»O, jaz ubožec!« sliši Janez vzdihovati nekega kmeta. Kmet Maks drži v rokah tanko platneno vrečo z nekaj kovanci. »Prijatelj, zakaj vzdihuješ?« ga vpraša Janez. »Saj imaš denar v svoji vreči.«

»Teh nekaj kovancev je bilo plačilo za mojo zadnjo kravo. Moral sem jo zaklati. Zelo je bila že stara. Za njeno žilavo meso sem dobil teh nekaj kovancev. Zdaj ne vem, kaj naj z njimi naredim. Če kupim žito, bomo imeli za jesti nekaj tednov. Če si priskrbim mleko, lahko z ženo narediva sir in ga prodava. Ampak izkupiček od sira nas ne bo nasitil za dolgo časa. Karkoli naredim, bo premalo za nas. Ne bomo preživeli te zime,« vzdihuje kmet Maks.

»Ne bodi žalosten!« ga spodbuja Janez. »Pusti, da ti pomagam. Ali vidiš mojega osla? Na njem je nekaj stvari, ki jih lahko ti in tvoja žena dobro uporabita,« poskuša pomiriti kmeta. »Pojdiva k tvoji ženi. Tam bomo že našli neko rešitev.«

NALOGA: Nekateri nimajo dovolj denarja za preživetje. Veliko je takšnih v misijonih. Daruj kakšen dar v svoj misijonski nabiralnik.

PETEK, SVETI MIKLAVŽ – 6. 12.

Šunka namesto sena

Ko pride Janez s kmetom na njegovo kmetijo, so vrata hleva na stežaj odprta. Janez odpelje svojega oslička vanj in ga osvobodi bremen. »Ali si spet pripeljal s sabo nekega zajedavca?« slišita ženski glas. Pri hlevskih vratih se pokaže glava kmetice Magde. »Ne, ne, ljuba moja,« reče kmet. »Gospod Janez nama želi pomagati.« »Kdo pa je že kdaj nama pomagal?« mu odgovori.

»Jaz!« reče Janez. »To sem obljubil tvojemu možu. Moj osliček ima naloženo šunko, klobase, sir, žito in več mehov dobrega vina. To vama lahko dam. V zameno potrebujem polno vrečo sena.«

»Seno pa lahko imate,« odgovori Magda. »Saj nimamo več krave. Sena zdaj ne bomo več potrebovali.« Ženine oči žarijo, ko vidi vsa živila. »Poglej, dragi,« reče. »Vino lahko zamenjava za mleko. Z mlekom bova naredila sir. Ko bova prodala dovolj sira, bova kupila tele. Hranila ga bova, da bo zraslo v kravo in dajalo mleko. V vmesnem obdobju bova imela dovolj hrane.«

Ko Janez spet naloži na svojega oslička odeje, plašče in lesene deske, se kmetova žena vrne nazaj. »Hvala, gospod Janez. Rešili ste naju. Tukaj je vreča najboljšega sena, kar ga lahko najdete v tem hlevu. In tu je še poln vrč mleka. To je zadnje mleko naše stare krave. Ne potrebujemo ga več. Poleg nas stanuje neka žena. Pred kratkim je rodila otroka in to mleko potrebuje bolj od nas. Prosim, odnesite ji spotoma ta vrč mleka.

NALOGA: Bodi tudi ti Miklavž: na skrivaj z drobno pozornostjo obdari nekoga, ki ni član tvoje družine.

SOBOTA – 7. 12.

Poln vrč mleka

Janez stoji s polnim vrčem mleka pred sosednjo hišo. Vrata niso zaklenjena in vstopi. V sobi sedi mlada žena in s pesmijo uspava svojega otroka. Ko žena odpoje uspavanko, jo Janez ogovori: »Magda me pošilja. Prinašam poln vrč mleka.« Ponudi ji vrč. Nasmešek švigne čez njen obraz. »Hvala, spoštovani gospod,« reče. »Nimam veliko in se veselim tega darila.« Janez pogleda v zibelko. V njej pod tanko odejo leži majhen deček. Čeprav je bila uspavanka prav lepa, so njegova lica bridko objokana. »Nimam dovolj mleka, da bi mu ga dala,« s sramom pove žena. »Mraz ga ohranja budnega, zato joka.« »Žena, na svojem osličku imam nekaj debelih volnenih odej. Dečka bodo ogrele in bo na toplem. Prodaj dobre plašče in si kupi mleka, kolikor ga potrebuješ. Rade volje ti jih dam.«

»Ime mu je Miha,« odgovori mlada žena. »Jaz pa sem Veronika. Zaradi svojega sina sprejemem vaše darilo. A tudi jaz bi rada kaj storila za vas,« doda žena.

»Potem pa pridi s svojim sinom na sveti večer k Frančiškovim bratom gor nad vasjo. Frančišek želi na prav poseben način obhajati rojstvo našega Gospoda Jezusa. Jasli za krmo, v katerih leži majhen otrok, vol in osel naj nam pokažejo, kako majhnega se je storil Bog v betlehemske hlevu. Prosim, položi svojega sina v jasli. V debelih odejah in ob toploti živali gotovo ne bo zmrzoval.«

Veronika se smeji. »Miha in jaz bi se res dobro podala družbi Frančiškovih bratov. Čudovito se mi zdi, če bomo mi, ubogi, skupaj praznovali božič. Skupaj bomo lahko doživeli, kako Bog bogato obdarja uboge. Tako kot ste vi sedaj meni pomagali.«

NALOGA: Pospravi omaro in daruj kakšno uporabno oblačilo na Karitas ali v zabojnik za obleke.

DRUGA ADVENTNA NEDELJA, BREZMADEŽNO SPOČETJE DEVICE MARIJE – 8. 12.

Osli dobro poslušajo

Popoldne se Janez vrne v svojo gosposko hišo. Oslu se zdi potovanje lahko. Na hrbtu ima polno vrečo sena, ki ne tehta skoraj nič. Tudi tri zvite deske od mizarja za oslička niso posebno breme.

»Ali bi rad v sveti noči stal poleg malega Jezuščka?« vpraša Janez svojega osla. Osel, ki lahko odgovori samo ia, pomiga s svojimi uhlji. »Ja, tudi jaz bi se počutil počaščenega,« da Janez svojemu živinčetu pravi odgovor. »Potrebujemo še vola. Na mojih poljih orjejo konji. Samo tisti stari molčeči kmet, ki se mu vsi izogibajo, ima vola,« se spomni Janez. »To bo trd oreh. Kmet se zdi ravno tako trmast kot njegov vol. Tudi pastirji s svojimi ovci nam še manjkajo za praznovanje. Ovčarji iz okolice so s svojimi čredami odpotovali naprej. Kako naj jih najdem?« Osliček spet pomaha s svojimi uhlji. »Vsi ljudje iz Greccia naj bodo zraven,« sanja Janez. »Tudi otroci naj se odpravijo na pot.«

Janez odpelje svojega osla v hlev. Vrečka ovsa je njegova nagrada za tovorjenje. Zdaj se lahko spočije. Ko bi osliček lahko govoril z Janezom, bi mu rekel, da se že zelo veseli božičnega praznovanja. Namesto tega vneto maha z uhlji.

NALOGA: Danes je Marijin praznik. Nebeški Materi v molitvi izroči svoje življenje in vse, ki so ti dragi. In zmoli za mir na svetu. Marija je Kraljica miru.

PONEDELJEK – 9. 12.

Zvit gleženj

Čez nekaj dni Janez navsezgodaj vstane. »Danes se lahko spočiješ,« reče svojemu oslu. Počoha ga za ušesi. Osedla svojega konja in se odpravi na pot h kmetu z volom. Ravno dobro sestavi besede, kako bo kmetu predstavil svojo prošnjo, ko zasliši stokanje. Janez takoj opusti misel na kmeta in vola ter se odpravi za stokom.

Ob poti sedi desetletni fant. Drži se za gleženj. »Ali ti lahko pomagam?« vpraša Janez fanta. »Au, au!« stoka ta. »Bil sem na poti v šolo in sem si zvil gleženj.« Janez stopi s konja. Odviha debele volnene nogavice in si pobliže ogleda fantovo nogo. Zelo previdno potipa gleženj. »Mislim, da noga ni zlomljena. Vseeno pa ne moreš dolgo hoditi peš,« strokovno svetuje. Fant prikima. »Najbolje je, da te pospremim domov,« doda Janez.

Fant si obriše solze. Janez mu pomaga vstati. Nekoliko majavo stoji na nogah in pri tem pogumno požira svojo bolečino. Potem začuti, kako ga Janez nenadoma dvigne v zrak in – hop, že sedi na hrbtu konja. »Gotovo je bolje, da jahaš, kakor da bi peš šepal domov,« meni Janez.

NALOGA: Pomisli na nekoga, ki je doživel poškodbo ali je bolan. Obišči ali pokliči ga in ga razveseli.

TOREK – 10. 12.

Jagodna čelada in ognjena glava

»Kako ti je ime? Kam naj te peljem?« vpraša Janez fanta, ko se skupaj podata na pot. »Ime mi je Marko. S starši živim v Mesarski ulici, v prvi hiši za tržnico.« Janez prikima. »Sedaj vem, kam te moram peljati,« odgovori fantu. »Kako se je zgodila nesreča?« zanima Janeza. »Obut si v dobre usnjene škornje. In na poti v šolo ni še nobenega ledu,« reče Janez. »Spotaknil sem se,« odgovori Marko. Pot nadaljujeta v tišini, le konjska kopita klopotajo.

Marko sname svojo kapo z glave, pod njo se prikažejo čudoviti rdeči kodri. »Drugi fantje me zasmehujejo, ker imam rdeče lase,« prizna Marko. »Kličejo me 'jagodna čelada' in 'ti grda ognjena glava'. Pri tem kažejo na mojo glavo in se mi škodoželjno režijo. Danes sem stekel stran. Pri tem sem se spotaknil ob korenino in si zvil gleženj. Potem so me obkolili in vseskozi klicali: 'Ognjena glava, jagodna čelada.'« se mu izpove Marko in po obrazu mu spet tečejo debele solze.

Janez pogleda fanta in sname svojo zimsko kapo. Pod njo se pokažejo divji rdeči kodri. Marko strmi v razkošje rdečih las, ki so prav tako rdeči kot njegovi. »Marko, jaz sem vitez,« pravi Janez. »Edini vitez v Grecciu sem in imam rdeče lase. Obstajajo črni, rjavi, svetli lasje. A nobeni od njih niso grdi. Lepo in grdo obstaja samo tukaj notri,« pravi in pri tem pokaže na njegovo srce. »In tu notri ti nisi grd. V to sem prepričan!« meni Janez.

NALOGA: Pomisli na vrstnike, ki jih sošolci zafrkavajo. Bodi prijazen do njih in se odloči, da boš do njih dober.

SREDA – 11. 12.

Trmoglaavec z volom

Janez ustavi svojega konja v Mesarski ulici. Potrka na hišna vrata. Odpre mu neka ženska. »Nič ne skrbite!« jo ogovori Janez. »Marku gre dobro. Zvil si je gleženj.« Fant sedi na konju in maha mamici.

»Marko ne hodi rad v vaško šolo. Zaradi njegovih rdečih las ga dražijo. Drugi se mu posmehujejo in se norčujejo iz njega,« pripoveduje njegova mati Elizabeta. Janez prikima in ji opiše, kako je našel Marka. Nato pomagata Marku s konja. Prineseta ga v toplo izbo in njegovo nogo položita na blazino.

»Kako naj se vam zahvalim, da ste pomagali Marku?« vpraša mlada gospa. »Če bi mi za božič posodili vola, bi bila to velika pomoč,« odgovori Janez in se namuzne. Mlada gospa se glasno zasmije. »Od kod naj vzamem vola? Toda počakajte,« nadaljuje. Sname si majhen zlat križec z verižice. »Pojdite k mojemu očetu, kmetu na koncu vasi. Ime mu je Norbert. On ima vola. Če vas bo ozmerjal in žalil, mu pokažite ta kos nakita. Od njega sem ga prejela pri svojem krstu,« je svetovala Elizabeta.

Janez še enkrat poboža Marka po rdečih laseh. Nato se odpravi k Norbertu, kmetu z volom.

NALOGA: Pomisli na družine, ki so razbite ali sprte. Bodi prijazen do svojih staršev, starih staršev, bratov in sester.

ČETRTEK – 12. 12.

Ničesar nočem in ničesar nimam

Janez potrka na vrata kmečke hiše. Kmalu zasliši klice: »Ničesar nočem in ničesar nimam.« Poskusi še drugič. Tišina. Še tretjič potrka na vrata. Nenadoma močan star možki sunkovito odpre vrata. »Ničesar nočem in ničesar nimam!« zakriči na Janeza. »Dobro jutro!« mu odgovori Janez. »Zame ni dobro jutro, če mi hočete kaj prodati,« ga ozmerja stari.

»Imam prošnjo za vas,« začne Janez. »Ali mi posodite svojega vola za sveti večer? Brat Frančišek hoče s svojimi brati praznovati božič. Tako naj bo, kot se je zgodilo v Betlehemu. V skalni votlini bomo položili majhno dete v jasli za krmo. Zraven naj bosta vol in osel. Ker imate vi edini v vasi vola, vas prosim za vašega za to sveto noč,« razloži Janez svojo željo.

»Zakaj naj bi vam posodil svojo žival? Od vas si nisem sposodil denarja. Sam ga potrebujem. Vleče mi plug,« odgovori kmet. »Na sveto noč ga ne boste vpregli. Sveta noč je tudi za živali praznik,« poizkusi Janez. »Ne dobite mojega vola!« jasno in glasno odgovori kmet. Janez vzame Elizabetin zlati križec iz žepa svoje suknje in ga pokaže Norbertu. Ko ga ta vidi, se njegova dlan razpre in Janez položi kos nakita v njegovo roko. S solzami v očeh zdaj kmet zre v Janeza.

NALOGA: Nekateri ljudje so zagrenjeni zaradi preizkušenj. Obišči kakšno starejšo osebo in ji polepšaj dan.

PETEK, SVETA LUCIJA – 13. 12.

Trda lupina se zlomi

»Od kod imate ta križec?« vpraša Norbert pritajeno. Janez mu vse razloži: o poškodovanem fantu, o Elizabeti v Mesarski ulici in o svojem iskanju vola. »Zlati križec pripada moji hčeri Elizabeti,« odgovori kmet. »Pred dvanajstimi leti je zapustila hišo. Elizabeta je moja edina hči,« hlipaje govori naprej. »Zanjo sem hotel le najboljše: dobro vzgojo, najboljšega ženina in vso srečo tega sveta. Poročila pa se je z revežem. Toda moja hči bi vendar morala poročiti najbogatejšega in najboljšega moža. Na dan svoje poroke me je zapustila,« konča Norbert svojo pripoved. »Pa saj ste se vendar poskusili spraviti z njo? In vaš vnuk Marko je tako dober fant. Menda ga poznate?« vpraša Janez. Kmet strese z glavo. »Najprej sem si mislil, da se bo moja hči vrnila, da bi se opravičila. Pa ni potrkala pri meni. Osamljenost zadnjih let me je otdrila,« se Norbert poskuša opravičiti.

»Zdaj imate priložnost,« Janez opogumlja kmeta. »Zlati križec mora nazaj k svoji lastnici. To je dobra priložnost, da se spravita in obiščete svojega vnuka,« povzame Janez.

»Svojo spravo bom začel pri vas. Mojega vola boste dobili,« odgovori Norbert Janezu za slovo.

NALOGA: Dobrota rodi dobroto. Danes poskušaj brez ugovarjanja izpolniti svoje naloge. Bodi tudi ti luč: prinašaj dobro, delaj dobro, kot sveta Lucija.

SOBOTA – 14. 12.

Tri deske za jasli

Janez olajšan zapusti kmetijo, kmeta in vola. »Sedaj manjkajo samo še ovce, pastirji in jasli za krmo,« potihoma našteva.

Doma razsedla svojega konja. »V kraju bom gotovo našel nekoga, ki mi bo sestavil krmne jasli,« si prigovarja Janez.

Ko gre mimo cerkve, naleti na zakristana. »Ali mi lahko iz desk sestavite krmne jasli?« ga vpraša. »Ne,« odgovori zakristan. »Žal mi je. Tega ne znam. Pogrebec pa je kar nadarjen za mizarjenje. A v sosednjem kraju je ravno pokopal neko staro gospo. On bi vam lahko pomagal. Poizkusite pri mesarju.«

Janez gre k mesarju. »Ali mi lahko iz teh desk sestavite krmne jasli?« poizkusi pri njem. »Ne,« odgovori mesar. »Jaz se ukvarjam z živalmi, ki ne potrebujejo več krme. Poskusite pri tkalcu. Njegove statve so lesene.«

Janez gre k tkalcu. Tudi ta mu ne more pomagati. Nato ga pošljejo še h kovaču in od tam k peku. Pek mu svetuje, da bi mu morda lahko pomagal mesar. A tam je Janez že bil.

Zvečer se utrujen vrne domov. »Spet sem tam, kjer sem začel,« vzdihuje pobito.

»Gospod Janez, tako potrti ste videti,« ga ogovori njegov hlapec Vencelj, ko se srečata v konjskem hlevu. Vencelj se ravno napravlja, da bo konjem natresel svežega sena. »Mizar Sebastjan mi je podaril te tri deske. Najti moram nekoga, ki bo iz njih naredil jasli za krmo. Mizarju je to preveč enostavno, pogrebca pa je v sosednji vasi. Mesar, tkalec, kovač in pek pa ne znajo delati z lesom. Sam bom moral zbiti jasli,« pripoveduje Venclju. Njegov hlapec mu odgovori: »Poznam nekoga, ki zna dobro delati z lesom.«

NALOGA: Bog lahko iz vsega naredi nekaj dobrega. Pomisli, katero tvojo šibkost in slabost lahko spremeni v lep dar za druge.

TRETJA ADVENTNA NEDELJA, BLAŽENE DRINSKE MUČENKE – 15. 12.

Brati in pisati

»Kako mu je ime in kje živi ta mož?« želi vedeti Janez. »Jutri zjutraj ga poiščem!«

»Ni vam treba iz hiše,« reče Vencelj. »Ali niste opazili, da so krmna korita za živali nova? Tudi leseni tramovi med konjskimi stojišči so popravljeni,« Vencelj usmerja njegov pogled. Šele sedaj Janez opazi izboljšave v hlevu. Venclju poda krive deske. »Upam, da si lahko s tem kaj pomagaš.« Potem Janez razloži Venclju, za kakšen namen naj pripravi jasli.

»Kaj želiš za svoje delo?« vpraša Venclja. »Nič, moj gospod, to vam naredim zastonj.« »Ne, ne,« odvrne Janez. »Nekaj ti hočem dati: debelo zimsko ogrinjalo, nove, trdne čevlje ali dve laneni srajci,« ponudi Venclju.

»To je veliko preveč,« Vencelj zavrne ponudbo, a Janez vztraja. »Ne-kaj pa bi si vendarle želel. A to je mnogo predragoceno,« naposled na-pelje Vencelj, ko Janez ne popusti. »Rad bi znal brati in pisati,« odvrne Vencelj. »Rad bi znal napisati imena konjev. Meni so namreč kot prijate-lji. Z njimi se pogovarjam. Razumem jih in oni mene.«

Ali ni ta cena previsoka za ene jasli? Janez začne tuhtati: ali se go-spôda ne razlikuje od rokodelcev in dninarjev ravno po tem, da zna zve-čine brati in pisati? Ali naj odpravi to razliko s tem, ko bi Venclja naučil brati in pisati? »O tem bom premislil. Jutri dobiš odgovor,« sklene pogo-vor z Vencljem.

NALOGA: Mnogi otroci po svetu ne morejo hoditi v šolo. Daruj v svoj nabiralnik dar, da se bodo otroci v misijonih lahko učili brati in pisati.

PONEDELJEK – 16. 12.

Otrok v jaslih

Janez zvečer še dolgo premišljuje o Vencljevi žel-ji. Sam je v samostanski šoli potreboval dve leti, da se je naučil brez večjega napora pisati.

To noč Janez sanja: vidi se v betlehenskem hle-vu. Sliši meketanje ovc. V nosu ima vonj pastirskih oblačil, ki dišijo po potu, živalih in dimu. Vidi vola in osla v kotu hleva, kako mirno prežvekujeta seno. Marija in Jožef sedita v skromni svetlobi oljenke in spita.

Toda Janez v tem hlevu ne najde krmnih jasli, v katerih spi Jezušček. Približa se Mariji in Jožefu. A manjka najvažnejše, Jezušček. »Jezuščka so ukradli!« zavpije v sanjah. »Pomagajte mi! Poiskati moramo Jezuščka.«

Hlevska vrata se odprejo. V hlev vstopi mladenič. V njem Janez pre-pozna Venclja. Pod svojo desno roko Vencelj nosi jasli. Položi jih pred sveti par. Ko Janez zdaj pride bliže, vidi malega Jezuščka, kako leži v jaslih povit v plenice. Svoje roke steguje k njemu in se mu smehlja. Ko zjutraj sonce obsije Janezov obraz in ga zbudi, odpihnje njegovo negotovost.

NALOGA: Na katera vprašanja ti je težko odgovoriti? Zmoli molitev, da ti Bog navdihnje prave odgovore, lahko tudi v sanjah.

TOREK – 17. 12.

Prijatelja

Navsezgodaj jutraj Janez steče v konjski hlev. Vencelj ravno kida gnoj na samokolnico. »Vencelj!« zakliče Janez. »Z veseljem te naučim brati in pisati!«

Vencelj od presenečenja spusti vile na tla. »Moj gospod, najlepša hvala za to darilo. Izdelal vam bom najbolj umetelne jaslji,« obljubi Vencelj.

»Če bova torej drugo leto skupaj preživela veliko časa, bova morala postati prijatelja. Prijatelji si delijo vse, kar imajo in kar znajo. Moj prijatelj Frančišek, ki s svojimi brati živi v gozdu nad Grecciom, me je naučil, da smo vsi bratje in sestre. Ne le mi ljudje med seboj, temveč tudi živali in rastline. Vse nas je ustvaril naš ljubi Oče v nebesih. Zato tudi ne obstajajo gospodje in hlapci,« Janez sklene svoj govor. Vencelj ga ne razume več. Njegov gospod naj bi postal njegov prijatelj? »Takoj jutri bova začela s poukom,« odloči Janez. »Pisala, tablice in knjige imam jaz. Ti pa moraš prinesiti veliko potrpljenja in truda,« doda Janez.

»Pred božičem pa bo pouk za nekaj dni odpadel. Moram poiskati pastirje z njihovimi ovci. Sedaj so zelo oddaljeni od Greccia. Frančišku sem obljubil, da jih bom povabil k božičnemu praznovanju. Tudi oni naj bodo zraven,« konča Janez svoj govor.

»Če naj že postanem vaš prijatelj, potem dajte, da greva skupaj iskat pastirje. Gozd je nevaren in noči so mrzle,« ga dopolni Vencelj. »Pojdiva skupaj!« se razveseli Janez in potreplja Venclja po ramenu.

NALOGA: Ljudje smo lahko med seboj prijatelji. Pomisli na vse svoje prijatelje in zmolj zanje, da bi tudi oni spoznali Jezusa.

SREDA – 18. 12.

Ubog kot pastir

Teden kasneje moža osedlata svoja konja. Iščeta pastirje z njihovimi čredami. Natovorita veliko živeža in debele odeje. Njuno potovanje bo zelo naporno.

V konjskem hlevu že stojijo lepo izdelane krmne jaslji. Leseno dno je zelo debelo. Med letvami ni nobenih špranj, saj mraz ne sme priti skozi. Vencelj ne želi, da bi zimski veter žvižgal skozi razpoke. Otrok se ne sme prehladiti. Jasli so oblečene v fino seno. V njih že leži debelo, toplo krzno in na njem mehka odeja.

Dva dni že jahata po zasneženih poteh. Vedno znova oprezata za stopinjami, ki jima kažejo, ali so pastirji s svojimi čredami v bližini. Toda ničesar ne najdeta.

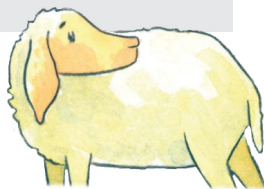
Ta večer odkrijeta zapuščeno kočo. V njej prenočita. Lesene stene ju varujejo pred ledenim nočnim vetrom. Greje ju ogenj, ki ga zakurita v ognjišču. »Kmalu bova morala nazaj v Greccio,« premišljuje Janez. »Če jutri ne najdeva ovčje črede, bo moral Frančišek praznovati brez pastirjev.«

»Škoda,« meni Vencelj. »Pastirji so mi v božični zgodbi najljubši. Stojijo ob robu. Potujejo od ene paše do druge. Nimajo hiše, v kateri bi spali. Nima jo bogastva. Imajo le to, kar nosijo s seboj v svoji pastirski torbi. Prav tako ubogi so kot dete Jezus v jasliah.« Janez se strinja z Venceljem. »Brez pastirjev božično praznovanje ne bo lepo. To morava preprečiti,« pripomni Janez.

NALOGA: Ali si kdaj iskal pravo pot? Premisli, kaj bi rad postal, ko boš velik. Kako bi rad služil Bogu in ljudem?

ČETRTEK – 19. 12.

Temna senca

Ponoči Janeza in Venclja zbudi tuljenje volka. S palico v eni roki in žarečim polenom v drugi se splazita okrog hiše. Zagledata črno senco volka in zaslišita njegovo grozeče renčanje. Temna volčja postava postaja vedno večja. Prihaja bližje.

V bližini slišita tiho nežno blejanje. Z gorečim polenom Vencelj posveti po okolici. V majhni kotanji se pod grmom stiska majhna ovčica. Od groze se trese. Čuti nevarno bližino volka. Vencelj jo vzame v naročje. »Zdaj si na varnem,« poskuša pomiriti jagnje.

Volk prihaja vse bližje in se ustavi pred možema. Svojega plena ne želi prepustiti brez borbe. Napadalno renči in kaže svoje ostre zobe. Janez zdaj s svojim žarečim polenom divje miga v cikaku. Žival še enkrat pokaže svoje zobe in zatuli. Oba na glas zavpijeta: »Heja, heja, proč s teboj! Heja, heja, pojdi v gozd!« S strašnim zvokom se volk obrne in izgine v nočnem gozdu. Prijatelja olajšana zadihata. Rešila sta jagnje.

Vrneta se v zavetje. Jagnje položita v bližino ognjišča, tesno k njunima ležiščema. Tam se lahko ogreje in umiri.

NALOGA: Včasih nas napadajo strahovi in različni »volkovi«. Prosi Boga za pogum, da boš tudi v težkih trenutkih ostal zvest Bogu in pogumen v dejanjih.

PETEK – 20. 12.

Sladkosneda je spet tu

Ko se zdani, se moža znova odpravita iskat pastirje z ovcami. Vencelj med jahanjem položi jagnje predse, da se pod njegovim velikim, toplim plaščem lahko spočije.

Možema je težko slediti jagnjetovim stopinjam. Volčje stopinje so jasno in globoko vtisnjene v sneg. Nežne odtise lahkega jagnjeta pa je težko prepoznati. Vedno znova ju zavedejo napačne stopinje. Spremeniti morata smer in znova poiskati prave stopinje v snegu.

Popoldne dospeta na griček in zaslišita pasji lajež. Zmršen velik pastirski pes priteče k njunima konjema in razburjeno laja. Zdi se, da pozdravlja ovco, ki se je izgubila. Potem se obrne, steče stran in se znova vrne k njima: »Hov, hov!« Pes razburjeno maha z repom in kmalu se pojavi eden od pastirjev.

Pastirjev obraz se zvedri, ko pod Venceljevim plaščem opazi glavo jagnjeta. Mlada ovčica je nemirna in skuša skočiti s konja. Veselo meketa proti pastirju. Vencelj jo dvigne in spusti na tla. Pastirski pes jo takoj odžene nazaj k čredi.

»Zahvaljujem se vama. Sladkosneda smo zelo pogrešali,« pastir Božo pozdravi Janeza in Venclja. »Vedno je tako radovedna. Pogosto išče kraje zunaj paše. Tako najde poslastice. A včasih se Sladkosneda preveč oddalji. Psi je ne priženejo več nazaj. Ves čas sem jo iskal, a je nisem mogel najti,« jima razlaga Božo. »Pridita vendar, stopita dol in se spočijta. Gotovo sta utrujena,« povabi Janeza in Venclja.

NALOGA: Kako lepo je, ko imamo dom! Zahvali se za svojo družino in se spomni vseh, ki nimajo doma.

SOBOTA – 21. 12.

Prijeten taborni ogenj

Zvečer vsi posedejo okrog velikega ognja in zajemajo vročo enolončnico. »Kaj počne visoki gospod ob tako negostoljubnem času v teh krajih?« Božov kolega vpraša Janeza. »Ne boste verjeli: iskala sva vas,« odgovori Janez. »Kdo išče nas?« vpraša tretji pastir. »Ljudje se nas izogibajo. Nam revežem ne moreš zaupati. V očeh spodobnih ljudi smo slabi. Zakaj hočeta ravno k nam?« sprašujejo pastirji drug čez

drugega in zmajujejo z glavami. Janez pripoveduje o želji svojega prijatelja Frančiška in o svoji nalogi. Pripoveduje o volu in oslu, o detetu v jaslih, o uboštvu našega Boga in o pastirjih, ki so prvi obiskali Jezuščka. »Povabim vas, da na sveto noč pridete k skalam nad Grecciom k Frančišku in njegovim bratom. Z nami vsemi, ki bomo prišli tja, hočejo praznovati božič,« Janez izreče svojo prošnjo.

»Ne morem vam obljubiti, da bomo zraven. Nekatere ovce imajo še jagnjeta, ki potrebujejo posebno skrb. Če bomo spet izgubili Sladkosnedo, jo bomo morali spet iskati. To nas zadržuje,« odvrne Božo.

Ko Janez in Vencelj ležita pod svojimi debelimi odejami poleg tabornega ognja, začne Vencelj tuhtati: »Žalosten sem. Občutek imam, da sva to nevarno potovanje opravila zaman. Ali sva se zaman zoperstavila temu volku?« »Nimam pojma, Vencelj,« meni Janez. »Eno pa vem: rešila sva jagnje. Skupaj sva pognala volka v beg. To je bilo zelo pogumno od naju. Preostalo je v Božjih rokah,« sklene Janez. Naslednje jutro zgodaj zjutraj, preden se odpravita na pot, Vencelj zašepeta Sladkosnedi v uho: »Ljubo jagnje, ostani pri svoji čredi. V sveti noči pridi v Greccio. Brez tebe tam ne bomo mogli praznovati božiča.« Ko sede v svoje sedlo, se mu zdi, da mu Sladkosneda prikimava in mu pravi: »Od zdaj naprej bom ostala v čredi. Tudi jaz želim v sveti noči s Frančiškom praznovati božič.«

NALOGA: Bogu so všeč ubogi in preprosti ljudje, kakršni so pastirji. Bodi prijazen do vseh, tudi do revežev ali tistih, ki jim ne gre tako dobro kot tebi.

ČETRTA ADVENTNA NEDELJA – 22. 12.

Tujec na hišnih vratih

Medtem ko se Janez in Vencelj vračata v Greccio, gre kmet Norbert v Mesarsko ulico. Obotavlja se potrka na vrata.

Lesena vhodna vrata se odprejo za špranjo. Zagleda glavo desetletnega fanta z rdečimi kodri, ki gleda okrog vogala. Radoveden in presečen strmi v kmeta.

»Če je berač, ga povabi v kuhinjo. Tam ga čaka krožnik vroče juhe!« sliši tih ženski glas. »Mislim, da ta tujec ni berač,« odgovori Marko svoji materi.

Zdaj postane njegova mati radovedna in stopi k vratom. »Ata, ali si prišel k meni?« vpraša Elizabeta v joku in smehu obenem. Ko se prve solze posušijo, pade staremu možu v široko razprt objem.

»Zelo sem te pogrešal,« odgovori starec. »Mislim sem, da me nočeš več videti. Lepo je, da me objameš,« reče Norbert. »Žal mi je. Bil sem tako trmast.«

Potem vrne kmet svoji hčeri zlati križec. »Gospod Janez je bil pri meni, da bi si sposodil vola. Tam je naletel na dva, name in na moje delovno živinče. Vse hočem spet popraviti,« obljubi svoji hčeri. »In rad bi spoznal tudi tvojega moža,« doda.

»Rdeči lasje mi pravijo, kako edinstven in dragocen si. Ne more imeti vsak rdečih las,« odobravajoče pravi svojemu vnuku.

Stari mož hčeri Elizabeti obljubi, da bo praznoval skupaj z njeno družino. Ker je Janez spet pripeljal skupaj celo družino, bodo šli vsi k Frančišku in njegovim bratom v gozd.

Marku žari obraz: »Ta božič bo najlepši od vseh. Končno bomo spet praznovali vsi skupaj.« »Ne bi si mislil, da nas bo moj vol kdaj združil,« odgovori dedek.

NALOGA: Zmoli za tiste, ki so sprti, da se spravijo med seboj. Tudi sam odpusti vsem, ki so te prizadeli.

PONEDELJEK – 23. 12.

Z volom in oslom skozi Greccio

23. decembra zjutraj Janez konča svoje priprave na božič. Ker je na sveti večer pretemno, da bi šel z volom in oslom po ozki poti k bratom, peljeta Janez in Vencelj živali že en dan prej k skupnosti bratov. Moža vodita živali skozi vas. Krmne jasli s senom nosi osel.

»Mama, glej!« zakliče deklica, ko gleda skozi okno. Janez in Vencelj ravno potujeta z volom in oslom mimo hiše.

Ker je ta prizor zanj zelo nenavaden, mama odpre okno in zakliče Janezu: »Gospod Janez, pa menda ne peljete svojega osla k mesarju? In to pred božičem? Kaj pa nameravate z volom? Za oranje je vendar še prezgodaj?«

»Živali peljeva k skupnosti Frančiškovih bratov. Jutri, v sveti noči, bo božič praznoval tako, kot se je zgodilo v Betlehemu. Jaz sem njegov prijatelj in obljubil sem mu, da bom vse pripravil.«

Janez nadaljuje: »V Frančiškovem imenu vas vabim na praznovanje božiča v skalni votlini nad Grecciom. Pridite s svojo družino h kočam bratov. Tam bomo skupaj praznovali. Frančišek bo med nami postavil jasli.«

Seveda želi žena s svojo družino priti na to praznovanje. Kaj takega še ni nikoli doživela. A še prej steče k svoji prijateljici in ji pove novico. Pri prijateljici je ravno na obisku njen brat. Ta mora zgodbo o nenavadnem praznovanju božiča v gozdu povedati svojemu svaku peku. Pek to novico preda vsakemu, ki v njegovi trgovini kupi kruh. In žene, ki so ravno kupile kruh, to pripovedujejo svojim prijateljicam, sestram in sorodnikom.

Ko Janez in Vencelj prideta k bratom v gozd, so že vsi v kraju sklenili, da bodo praznovali s Frančiškom in njegovo skupnostjo.

NALOGA: Svojim prijateljem povej, da na Božič praznujemo Jezusovo rojstvo in kako se pripravljate na praznik pri vas doma.

TOREK, SVETI VEČER – 24. 12.

Tišina svete noči

Ko se prve zvezde pokažejo na nebu, se Janez in Vencelj odpravita. Svetilki jima osvetlujeta pot. Prve korake skozi temno vas opravita sama. Toda pri vsaki hiši, mimo katere gresta, se jima pridružijo družine s svojimi otroki, hlapci in deklami. Ob koncu vasi se kaže svetla veriga lučk, ki vodijo v gozd. Tudi mizar Sebastjan, stara zakonca Maks in Magda, Marko, njegov oče in njegova mati Elizabeta ter Markov dedek Norbert gredo po ozki poti skozi gozd do naselja Frančiškovih bratov. Veronika je trdno zavila svojega malega Miha. Danes gotovo ne bo zmrzoval in mirno spi v rokah svoje matere.

Vol in osel že čakata v skalni votlini. Bratje so živalim natresli svežega sena in žita na kamnita tla. Tudi zanje naj bo danes praznik.

Pred živalma stojijo lesene krmne jaslji, ki jih je izdelal Vencelj. Sedaj stopi Veronika naprej in položi svojega Miha v jasli. Debele odeje in kožuhi grejejo otroka. Vsa ta množica ljudi ne more zmotiti njegovega spanca.

Iz daljave slišijo vaščani in bratje zvončkljanje ovčje črede. Ne da bi jih za to prosili, stopijo pastirji s svojimi ovcami v prvo vrsto ob jaslji. Diši po senu, ovcah, živalskem gnoju in zažganih trskah. Nihče ne govori. Sveta tišina se razprostira čez votlino. Mnogim se zdi, kot bi se Kristus to noč znova rodil.

Čez čas začne Frančišek s svojimi brati peti hvalnice. Ljudje jim pritegnejo. Napolnjujeta jih veliko veselje in hvaležnost. Bog je v njihovi sredi postal tako majhen in ubog, kot so oni sami.

NALOGA: Skupaj z domačimi zapoj nekaj božičnih pesmi in zmoli za blagoslov vašega doma. Zvečer pojdite k maši.

MOLITEV

Jezus, ti si prišel na svet, da si nam prinesel svetlobo, toploto, veselje in upanje. Prosimo te za upanje in veselje, za pogum in zaupanje, za vero, ljubezen in veselje do življenja.

Jezus, želiš, da je naše življenje in življenje vseh ljudi svetla in vesela. V tišini polagamo predte vse, kar nam leži na srcu.

Skupaj molimo molitev, ki si nam jo podaril: *Oče naš, ki si v nebesih ...*

Prosimo za Božji blagoslov našega doma. Bog, ti si v Jezusu prišel na svet in blagoslavljaš naše življenje: naš jok in naš smeh, našo žalost in veselje, našo bolečino in sproščenost. Blagoslovi nas in vse ljudi. Daj nam, da bi čutili tvojo bližino. Daj, da bomo podobni sv. Frančišku in bomo v svoji majhnosti in preprostosti izžarevali tvojo ljubezen in jo delili naprej. To te prosimo po Jezusu, našem bratu in prijatelju. Amen.

Zapojemo pesem *Sveta noč ...*

BOŽIČ – 25. 12.

Božični evangelij

Ko so izzvenele hvalnice, začne Frančišek, ki je diakon, brati božični evangelij:

»Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet. To popisovanje je bilo prvo v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj. Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila. In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jasli, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.

V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih

je obsijala. Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli.« In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.«

Ko so angeli šli od njih v nebo, so pastirji govorili drug drugemu: »Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in kar nam je sporočil Gospod!« Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli. Ko so to videli, so povedali o besedi, ki jim je bila rečena o tem otroku. In vsi, ki so slišali, so se začudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu. In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse, kar so slišali in videli, tako, kakor jim je bilo rečeno.« (Lk 2,1-20)

NALOGA: Vesel Božič! Če poznaš kakšno osamljeno osebo, jo povabi na praznovanje.

SKLEP

V adventu smo se s sv. Frančiškom in vitezem Janezom odpravili na pot in srečali številne ljudi. Ljudi, ki so bili žalostni, lačni, osamljeni ali prestrašeni. Po srečanju z Janezom in v pričakovanju Jezusa so črpali upanje in dobili nov pogum. Skupaj so pripravili lepo praznovanje Jezusovega rojstnega dne. Tudi mi smo z dobrimi deli v srcu pripravili prostor za Jezusa. Naj Jezus živi v naših družinah, v šoli, v krožkih, med prijatelji, med odraslimi, na delovnem mestu, v našem kraju, med državami sveta ...

Potrudimo se, da bomo božične praznike preživeli v tem Božjem miru med seboj. Naj se ta mir iz naših src širi na naše bližnje in zavlada v svetu. Zgled ubogih iz letošnje zgodbe Adventnega koledarja naj nam odpre srce za vse uboge v današnjem svetu, posebej še za tiste v misijonskih deželah.

Izdalo: **Misijonsko središče Slovenije**

Odgovarja: Matjaž Križnar

Prvotna objava besedila in ilustracij: © MeinRegenbogen, št. 3/4, let. 2023/24

Originalni naslov: Franziskus und das Christkind

Avtorica zgodbe: Dagmar Kleewein

Ilustracije: Sonja Häusl-Vad

Prevod: Janko Jožef Pirc

Zvočni posnetek na spletni strani: Jure Sešek

Knjižico je dovoljeno kopirati za domačo uporabo in pastoralne namene.

*Vesel Božič
vam želimo
sodelavci Misijonskega središča Slovenije.*

URL naslov spletne strani adventnega koledarja:
<https://www.missio.si/adventni-koledar-2024/>

